

"Εχω τόσας έντυώσεις, έχω τόσας συγκινήσεις! . . .  
Γαλανός σ'ας γοητεύει θελκτικώτατος όρίζων  
Είν' ό τόπος σ'ας ώραίος και ό ουρανός επίσης  
Και σφριγᾷ, ώς ή νεότης, θαλερά έδω ή φύσις  
Και τό κύμα τών άκτών σ'ας με μαγεύει μορμυρίζον.

Είδον του Θερμαϊκού σ'ας την χλαμύδα την πρασίνην,  
Τους ήδυπαθείς των Πύργων και συσσίους παραδείσους  
Και την δύσιν του ήλίου, εξαίσιαν, σαπφειρίνην  
Είς τας άκρας του Χορτιάτου ν' ανατέλλη την σελήνην  
Και ζωήν να διαχύνη είς άκτίνας ολογύσους.

Είδον κόσμους παραδόξους και μορφάς έδω ποικίλας  
Και πολυπληθών άγγέλων άκτινοβολούντα κάλλη,  
Βλέμματα Ουρί, φλογώδεις έκτοξεύοντα τορπίλας  
Και ήτύχησα ν' ακούσω χαρμείων φιλομήλας,  
Είς του Μπέε—τσινάρ τό μάγον κελαδούτας άκρογιάλι.

Είδον έτι . . . Να τά είπη μήπως δύναται ή γλώσσα;  
"Η πτωχή μου φαντασία δεν τά εύκρινίζει πλέον.  
Με τ' άμέτρητά σου κάλλη και τά θέλγητρα τά τόσα  
Καθηδύνεις την ψυχήν μου, κατ' ώραν άνηθώτα,  
"Ω λαμπρά Θεσσαλονίκη, ω πανόραμα ώραϊον.

Και έν τούτοις έν τω μέσω των λαμπρών αυτών δαιδάλων  
"Επανεύρον ένα φίλον της χρυσής νεότητός μου.  
"Η χαρά ή γλυκύτερα μ' είν' αυτός πατών των άλλων  
Τόν γνωρίζω έκ των χρόνων των παλμών μου των μεγάλων  
Με ήγάπα και μοι ήτο προσφιλής, ως άδελφός μου.

Πρό μικρού τόν επανείδον. Τί χαρά μου! "Υγίαινει,  
Και δεν έφθειραν οί χρόνοι την ώραίαν του καρδίαν.  
Συγκεντρώνεται ή ψυχή μου είς αυτόν γοητευμένη.  
Είν' αυτός. μεθ' ου τόν βίον συνεκλήρωτας. "Ελένη,  
Και τρωφάτε έν αγάπη είς άγγέλων εύτυχίαν.

Θε ν' απέλθω είς την χώραν της πατρίδος, την φιλότατην.  
Εύτυχής, εάν την μνήμην αγαθήν έδω άφήσω.  
"Αλλ' έγώ θα διατώζω προσρίλη και θερμότητην  
Την χρυσήν ανάμνησίν σ'ας με εύχην φιλικωτάτην  
Εύτυχείς να σ'ας ακούω αιώνιος, ότω ζήσω.

"Εν Θεσσαλονίκη 28. "Ιουλίου 1890

Α. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝ ΩΤΗΣ

#### ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Λοιπόν, θα φύγης! "Απαθής αναχωρείς μακράν μου  
Και όσεις, άστρον μου γλυκύ των εύτυχών μου χρόνων.  
Είς την καρδίαν μου βαθύν άρτίεις τώρα πόνον  
Και νέφη, περιβάλλοντα τους πόθους μου, τό πᾶν μου.  
"Αλλοίμονον, είν' αληθές, θα φύγης τέρα πλέον  
Και τ' όνειρόν μου μετά Σου πετᾷ τό τελευταϊόν

Σ' ελάτρευν περιπαθώς, χωρίς να "ξεύρης ποσον  
Και ήσο ό γλυκύτερος και μυστικός παλμος μου,  
Τών φλογερών όνείρων μου τό κέντρον και τό φώς μου  
Και ή πηγή που μ' έδιδε ζωήν, χαράν και όρσος  
Είς ρεμβασμούς, είς όνειρα, είς θείας συγκινήσεις.  
"Αλλά Σ' ελάτρευν έγώ, και Σύ. . . "Ω, Σὺ μ' έμίσεις!

Διήλθον τόσα μετά Σου ποιητικά μευ έτη  
Και είδον τέρψεων πολλές και θλίψεων ήμέρας,  
"Ετρώφησα είς όνειρα και μαγικάς χιμαίρας  
Και έδοκίμασα στιγμάς μαγικωτέρας έτι.  
Και προσηλούμην είς αυτόν πιστός τόν έρωτά μου,  
"Ως εύσεβής προσκυνητής είς τό προσκύνημά μου.

Είς μάτην όλα! ω, ποτέ δεν εύρον, ούτε είδα  
Είς Σε πυρός και έρωτος ούδ' ένα κᾶν σπινθήρα.  
Με ρόδα Σε έστόλιζον, Σε έρραινον με μύρα,  
"Αλλά και την έσχάτην μου έμάρνας έλπίδα  
Ψυχρά μ' έφάνεις πάντοτε, σκληρά, καθώς; γρανίτης,  
Και πρό έμού παρήγορεσο, ως ζήτη παραδίτης.

Καθώς σκιά και όνειρον παρήλθον όλα πλέον.  
Σε χάνω τώρα, είδωλον ώραϊον της ζωής μου,  
Μαραίνεται ό πόθος μου και σβύνει ή έλπίς μου  
Και θε να έχω σύντροφον τό δάκρυ μου τό ρέον.  
Μέν' ή ψυχή μου όρφανή, αλλά έν όσω ζήσω  
Και είς τόν τάφον μου αυτόν δεν θα Σε λησμονήσω.

Σὺ όμως είς όρίζοντας ώραίους θε να ζήσης  
Και ή χρυσή νεότης Σου έκ νέου θ' αναθάλλη  
Είς άλλα πλέον όνειρα τό στήθος Σου θα πάλλη  
Και εύτυχής μεθαύριον θε να με λησμονήσης.  
Λησμονέει, "Επονίνα μου, λησμονέει, τί Σε μέλει!  
Της εύτυχίας Σου λαμπρόν τό άστρον ανατέλλει.

Τί πεπρωμένον! Πρό έτών να Σ' αγαπῶ, καλή μου,  
Και να διέλθω διά Σε πελάγη άρρισμένα  
Και τόρα ότε έφθασα είς τόν γλυκύν λιμένα,  
Να Σε θρηνήτη, φεύγουσαν μακράν μου, ή ψυχή μου.  
Δεν καταρῶμαι Ζηλεύτη ᾧ Σ' ευνόηση τύχη.  
"Υγίαινε, λησμονέει με και ζήθι και εύτύχει!

ΙΟΥΛΙΟΣ

#### ΕΝ ΡΕΒΜΗ:

Λείψανον πόθων σύρωμαι, ως φύλλον φθινοπώρου,  
και τρέχω έν τω σκότει μου, ως τμήμα μεταιώρου  
ᾧφ' ότου έν τη τρυφερά νεότητί μου είδον  
να δύση ό Αύγερινός των τόσων μου έλπίδων  
και μάτην, οίμοι! . . . προσπαθῶ να συγκρατήσω μίαν,  
ν' ακούσω ένα κᾶν παλμόν είς άπελπιν καρδίαν  
άδημονών νυχθημερόν ό τλήμων να πηλαίω,  
και είς δεινών άκεανούς άνευ φωτός να κλαίω.

Φεῦ! να μή βλέπω μίαν  
θερμήν άγνήν, εύαίσθητον; ύψίφρονα καρδίαν.

"Από του βράχου της Φρεαττύος

Δεκεμβρίω 1890.

#### ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΣΤ'. ΤΟΜΟΥ

##### Πρόλογος

Σελ. 937.

##### Φιλοσοφικά Θεολογικά.

"Η τελευταία αιθερία νύμφη, σελ. 977—978. Τί ήσαν  
αί άκρίδες ᾧς ό "Ιωάννης ό Βαπτιστής έτρωγεν; σελ. 1085—